

УДК 351.741:342.951

Михайлов В.О. ©

ад'юнкт
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

DOI: 10.31733/2078-3566-2018-4-79-84

ЗАКОННІСТЬ ТА ДИСЦИПЛІНА ЯК НЕВІД'ЄМНА УМОВА ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПАТРУЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Висвітлено стан та проблеми забезпечення законності і дисципліни в діяльності підрозділів патрульної поліції. Окреслено чинники, що сприяють ускладненню корупційної ситуації в даному правоохоронному відомстві. Виділено причини, які негативно впливають на стан дотримання законності в діяльності патрульної поліції. Доведено, що законність та дисципліна є невід'ємною умовою ефективності діяльності патрульної поліції.

Ключові слова: законність, дисципліна, патрульна поліція, порушення прав, причини порушень законності.

Постановка проблеми. В умовах побудови правової держави роль і значення правового регулювання діяльності правоохоронних органів, зокрема поліції, набуває особливої актуальності. Адже головною ознакою моделі правової держави є висока правова урегульованість суспільних відносин. Все це є суттєвим чинником, який разом із іншими факторами характеризує ступінь правової культури в демократичному та правовому суспільстві. На сучасному етапі розвитку нашого суспільства метою забезпечення реалізації прав і свобод громадян у їх взаємовідносинах з поліцією є визначення таких основних форм і напрямків діяльності їх структурних підрозділів і посадових осіб, які забезпечували б повсякденний демократичний режим цих відносин на основі непорушності конституційних прав і свобод людини та громадянина. Такий правовий стандарт взаємовідносин поліції і особи враховує статус останньої як такого суб'єкта управлінських відносин, перед яким виконавча влада є відповідальною за свою діяльність.

Неодмінними умовами діяльності поліції є сумлінне ставлення поліцейських до своїх обов'язків, пріоритет дотримання невід'ємних прав і свобод громадян, а також захист інтересів громадян, суспільства і держави.

Вперше в історії сучасної України в системі МВС прийнято спеціальний законодавчий акт [1], який регламентує нову модель соціального забезпечення співробітників органів внутрішніх справ. В даному законі врегульовано питання грошового забезпечення, реформування структури, матеріально-технічного забезпечення, соціальних гарантій, а також житлового, пенсійного та медичного забезпечення.

Реформа викликала глибокі перетворення, що стосуються суті та діяльності поліції, оновлення змісту її роботи. Наріжним каменем зведено права і свободи громадян. Їх захист і дотримання є основною метою поліції, адже саме населення оцінює надійність і ефективність діяльності правоохоронних органів.

Саме поліцейська система має бути побудована на зрозумілих принципах організації її діяльності, що зменшує можливість свавілля в поведінці поліцейських, встановлює чіткі процедури взаємовідносин поліцейських між собою, а також з громадянами та суспільством у цілому. Тому у демократичних державах діяльність поліції скеровується високими суспільними стандартами, позаяк порозуміння із соціумом, довіра громадян є обов'язковою умовою її ефективності. Професійна діяльність поліції полягає у загальновизнаному розумінні кожним поліцейським свого службового обов'язку, виробленні правильних шляхів, форм і методів його реалізації на практиці. Специфіка і складність завдань, що постають перед поліцією, висувають різноманітні вимоги до поліцейських, залежно від посад, які вони обіймають, характеру та змісту виконуваних службових обов'язків.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Попри те, що питання забезпечення законності і дисципліни в діяльності поліцейських підрозділів неодноразово ставали предметом наукових досліджень вчених різних періодів, насамперед вчених-адміністративістів, а саме В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, В. М. Бевзенка, О. І. Безпалової, Ю.П. Битяка, В.В. Галуцька, В.М. Гаращука, Т.О. Гуржія, Р.А. Калюжного, О.Ф. Кобзаря, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка,

С.Ф. Константінова, О.В. Кузьменко, М.В. Лошицького, Р.С. Мельника, Т.П. Мінки, С.О. Мосьондза, О.М. Музичука, В.Я. Настюка, В.І. Олефіра, О.І. Остапенка, Д.В. Приймаченка, А.О. Собакаря, М.М. Тищенко, О.І. Харитонові, О.С. Юніна та ін., у сучасній правничій науці проблематику ефективності діяльності новоствореної патрульної поліції, в тому числі дотримання її працівниками принципу законності, відбито доволі фрагментарно та епізодично.

Тому публікацією власної розвідки маємо на меті висвітлити стан та проблеми забезпечення законності і дисципліни в діяльності підрозділів патрульної поліції, а також чинники, що сприяють ускладненню корупційної ситуації в даному правоохоронному відомстві.

Виклад основного матеріалу. Декларація про поліцію Ради Європи, зазначаючи професійний характер поліцейської діяльності, вказує, що «поліцейський повинен пройти у повному обсязі загальну підготовку, професійну і службову підготовку, а також отримати відповідний інструктаж із соціальних проблем, демократичних свобод, прав людини і, зокрема, з Європейської конвенції з прав та основоположних свобод людини» [2, с. 70].

За таких умов реалізація конституційних положень, що проголошують Україну як демократичну, соціальну і правову державу, неможлива без усебічного зміцнення законності й правопорядку, забезпечення прав і свобод громадян.

Реальне та ефективне забезпечення принципів верховенства права та законності неможливе без позитивної діяльності держави, без юридичного інструментарію чинних правових норм. Так, законність і верховенство права, будучи фундаментальними правовими принципами, знайшли відображення у чинному законодавстві України, яке врегульовує діяльність Національної поліції України, зокрема ст. 6 та 8 Закону України «Про Національну поліцію».

Серед багатьох поліцейських підрозділів однією з перших, хто реагує на виклики та загрози суспільній безпеці, надає невідкладну (в тому числі дошпитальну) допомогу постраждалим від протиправних діянь, вживає заходи з усунення причин та умов, які сприяють вчиненню правопорушень та злочинів, є патрульна поліція. Згідно з чинним законодавством, остання наділена широким спектром повноважень, зокрема вона покликана забезпечувати особисту безпеку громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів; запобігати правопорушенням та їх припиняти, вживати заходи до усунення причин і умов, що сприяють вчиненню правопорушень; охороняти громадський порядок і забезпечувати громадську безпеку; забезпечувати безпеку дорожнього руху. Також патрульна служба надає інформацію пішоходам та водіям транспортних засобів, перевіряє та фіксує будь-які порушення законодавства і виписує штрафи, приймає та передає інформацію до чергових частин районних відділів поліції по рації, реагує на правопорушення, виїжджає на місце події і вивчає скарги громадян, реагує на виклики щодо побутових правопорушень (проявів домашнього насильства), надає невідкладну медичну допомогу потерпілим від суспільно небезпечних діянь, нещасних випадків, особам з обмеженими фізичними можливостями та особам, що втратили можливість самостійно пересуватися тощо [3].

Патрульна поліція України є надзвичайно важливим державним правоохоронним органом, який забезпечує охорону громадського порядку шляхом цілодобового патрулювання вулиць і розв'язання проблем на місцях. Ця нова правоохоронна структура запрацювала із прийняттям 2 липня 2015 року Верховною Радою Закону України «Про Національну поліцію», який став важливою віхою на шляху реформування поліцейського правоохоронного відомства. Важливою парадигмою цієї реформи має стати створення і функціонування якісно нового, побудованого на принципах верховенства права, деполітизації, децентралізації, підзвітності та прозорості в роботі, тісної взаємодії з населенням та місцевими громадами, професійної підготовки персоналу, правоохоронного сервісу, здатного служити лише суспільству і захищати його права.

Патрульну поліцію наразі прийнято вважати правонаступником сумнозвісної Державної автомобільної інспекції. Остання майже весь час свого існування викликала неприязнь суспільства (насамперед, водіїв транспортних засобів), асоціювалася із системними порушеннями законодавства, зловживанням владою, перевищенням службових повноважень, корупцією, безпідставними зупинками транспортних засобів тощо.

Як слушно зазначають А.О. Собакаря та А.П. Сахно, найхарактернішими порушеннями законності в діяльності тодішньої ДАІ були: безпідставне внесення інформації про закриття адміністративних справ до АІПС та сплату штрафів за адміністративні правопорушення; викривлення статистичної звітності щодо виявлених адміністративних пра-

впорушень; незаконне складання адміністративних протоколів; порушення вимог ст.ст. 256, 283 КУпАП щодо змісту адміністративного протоколу та постанови у справі про адміністративне правопорушення тощо [4].

З інституційними і, вочевидь, законодавчими змінами, після ліквідації ДАІ, функції забезпечення безпеки дорожнього руху увібрала в себе Національна поліція, зокрема її структурний підрозділ – патрульна поліція. Але це стосується переважно юрисдикційної частини забезпечення безпеки дорожнього руху. Поки що не зрозуміло, яким чином будуть виконуватись інші функції колишньої Державної автомобільної інспекції, зокрема щодо організації дорожнього руху, нагляду за перевезенням небезпечних, великогазових та великогабаритних вантажів, надання реєстраційно-транспортних та екзаменаційно-транспортних послуг тощо. Крім того, потребує вдосконалення нормативно-правова основа діяльності МВС України щодо забезпечення безпеки дорожнього руху. Досі діє частина нормативно-правових актів, що регламентували діяльність ДАІ, відсутня чітка правова регламентація Національної поліції щодо виконання функцій із забезпечення безпеки дорожнього руху [5, с. 41].

Більше того, патрульні поліцейські фактично зіткнулися з тими самими викликами, з якими стикалися багато років до них молоді міліціонери – поступово вони вигорали, працюючи понаднормово без гідної оплати праці; їхнє життя не було застраховане; їхні робочі потреби не були забезпечені. Відсутність другого комплекту форми; відсутність кімнат для роботи з документами, паперовий документообіг замість обіцяного електронного; ремонт автомобілів за свій рахунок – усе це відтворює вже наявну до того систему відносин, поступово веде до вимивання найбільш мотивованих та професійних співробітників, зростання розчарування, байдужості, корупції, жорстокості.

Як наслідок, проведений Харківським інститутом соціальних досліджень аналіз засвідчив, що у 2015 році (тобто фактично за 6 місяців з моменту запуску) до дисциплінарної відповідальності не було притягнуто жодного співробітника патрульної служби. Офіційно це пояснюється тим, що Дисциплінарний Статут ОВС України поширився на патрульних тільки з 28 грудня 2015 року та це дало формальне право говорити про дисциплінарну відповідальність патрульних. Хоча насправді на дії патрульних за 6 місяців 2015 року надійшло 723 скарги.

У міру зростання кількості нових патрульних і їх контактів із населенням кількість скарг на їхні дії росла. Так, у 2016 році кількість скарг перевищила кількість патрульних і досягла майже 10 тисяч, а до жовтня 2017 року перевалила за 16 тисяч. У середньому, у 2017 році на кожного патрульного вже припадає 1,32 скарги.

Так, за даними Національної поліції України, кількість скарг населення на дії працівників патрульної поліції склала: 2015 р. – 723, 2016 р. – 9979, 2017 р. – 16636. При цьому із загальної кількості поданих скарг до дисциплінарної відповідальності було притягнуто незначну частину порушників, зокрема: у 2015 р. – 0; 2016 р. – 410; 2017 р. – 1010 [6, с. 258–259].

Серед найбільш типових порушень законності самі патрульні виділяють необгрунтоване і непропорційне застосування спеціальних засобів і незаконне застосування сили. При цьому головною особливістю є те, що система розгляду скарг на дії патрульних багато в чому відтворює систему, яка десятками років існувала в українській міліції. Так, найчастіше скарга потрапляє до відділу моніторингу, який розглядає її й приймає рішення про те, дисциплінарне чи кримінальне це порушення. У разі, якщо визнається, що дії патрульного, на якого скаржаться, мають ознаки кримінального злочину, матеріали передаються до прокуратури. Особливостями цієї системи є те, що відділ моніторингу комплектується патрульними і фактично вони розглядають скарги на своїх колег. Природно, це веде до того, що завжди є ризик того, що скарги на дії патрульних або визнаються необгрунтованими, або розглядаються в межах дисциплінарних проваджень.

Найбільше порушень допускається поліцейськими у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, хоча ситуація на автошляхах країни не поліпшується, а навпаки.

Одним із важелів забезпечення безпеки дорожнього руху є своєчасне застосування до порушників Правил дорожнього руху (далі – ПДР) заходів адміністративного впливу [7; 8]. Проте, як свідчить практика, внаслідок некваліфікованого оформлення поліцейськими матеріалів адміністративних справ, допущення порушень вимог законодавства про адміністративні правопорушення, значна частина порушників Правил дорожнього руху фактично залишається непокараною, що не сприяє профілактичній спрямованості адміністративної відповідальності у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху.

Некваліфіковане оформлення матеріалів адміністративних справ, недоліки при

складанні протоколів та винесенні постанов про притягнення осіб до відповідальності, порушення конституційних прав громадян під час провадження у справах зазначеної категорії є однією з причин звернення осіб зі скаргами до компетентних органів на непрофесійні дії працівників поліції [9].

Як справедливо зазначає Т.О. Гуржій, своєчасна і безпомилкова адміністративно-правова кваліфікація порушень Правил дорожнього руху є одним з важливих інструментів протидії зниженню дисципліни учасників дорожнього руху, аварійності та травматизму на дорогах країни. І саме у цій площині криється найбільша кількість проблемних питань, пов'язаних з притягненням водіїв до адміністративної відповідальності. Адже неправильна кваліфікація є головною причиною уникнення порушниками заслуженого покарання та, навпаки – притягнення до відповідальності невинних осіб. Тим самим вона призводить до загальної втрати довіри населення до працівників поліції. Практика свідчить, що 90 % від загальної кількості підтверджених скарг на неправомірні дії співробітників поліції становлять скарги на необгрунтовану кваліфікацію дій водіїв транспортних засобів [10, с. 27].

Серед основних причин неправильної кваліфікації дій водіїв транспортних засобів слід виділити: відсутність належної методологічної бази; ігнорування особовим складом патрульної поліції відомчих інструкцій з нагляду за дорожнім рухом; слабку професійну підготовку окремих суб'єктів кваліфікації [10, с. 27].

Найбільш типовими порушеннями при провадженні патрульним поліцейським у справі про адміністративне правопорушення є неправильна кваліфікація порушення, неповнота при зазначенні даних про особу, яка притягається до адміністративної відповідальності, неточність у зазначенні суті адміністративного правопорушення, а саме – не зазначено конкретні дії правопорушника, порушення вимог до складення протоколу розбірливим почерком державною мовою, не розкрито суті адміністративного правопорушення, а саме – не зазначено конкретні дії посадової особи (протокол про адміністративне правопорушення повинен містити всю необхідну інформацію про неправомірні дії чи бездіяльності особи, що забезпечить їх правильну кваліфікацію та притягнення особи до відповідальності за належною статтею КУпАП), відсутність у протоколі дати, часу і місця його складення, порушення вимог про роз'яснення особі, яку притягають до відповідальності, її прав та обов'язків, незазначення доказів вчинення адміністративного правопорушення [11]. Як приклад, у 2016 році у Луцьку за рік суди скасували 75 постанов патрульних щодо порушення правил дорожнього руху [12].

Непоодинокими є також випадки порушення патрульними поліцейськими права на життя громадян. Зокрема, матеріали судової практики свідчать про недотримання нормативних вимог щодо процедур застосування сили посадовими особами поліції. Захист прав потерпілих у цих випадках вимагає чіткого уявлення як про зміст нормативних вимог, так і про «алгоритм поведінки» потерпілих чи інших зацікавлених осіб. Найбільш типовими є такі порушення в застосуванні сили: 1) перевищення необхідної міри при застосуванні сили; 2) ненадання допомоги потерпілим; 3) свавільне застосування спеціальних засобів чи зброї (тобто у випадках, що не передбачені законом); 4) вибір спеціальних засобів, що не відповідають обставинам; 5) порушення процедурних вимог до послідовності дій при застосуванні зброї чи спеціальних засобів; 6) застосування зброї чи спеціальних засобів проти осіб, стосовно яких існують встановлені законодавством обмеження чи застереження [13].

Як бачимо, принципово нової, чіткої, прозорої системи збору скарг і повідомлень на порушення та акти насильства з боку поліцейських так і не було створено. З різних причин (політичних, юридичних) ці функції в принципі не виконувалися якийсь час. Пізніше їх почали виконувати ті самі органи, що роблять це і в інших підрозділах поліції: інспекція по роботі з особовим складом, внутрішня безпека, а також прокуратура. Вони не отримали ні нових інструментів роботи, ні нової парадигми збору і реагування на скарги. Відповідно, ця робота виконується тими самими гравцями, в тій же неефективній манері, що і багато років тому. «Залучення громадськості до розслідування випадків поліцейської жорстокості», запропоноване в п. 18 Стратегії розвитку органів внутрішніх справ (схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів № 1118-р від 22.10.2014 року), так і не стало реальністю. Найбільш негативними наслідками такої зневаги, найважливішим аспектом реформування стало не тільки продовження традицій безкарності в поліції, що ведуть до зниження довіри суспільства, а й те, що керівництво поліції фактично позбавляє себе найважливішого джерела інформації про проблемні

зони. Адже пропонується багато років Міністерству внутрішніх справ незалежна система збору та розслідування скарг на дії поліції могла б на регулярній основі висвітлювати «темні кути» і проблемні зони [14].

Висновок. Проведений аналіз дозволив виділити причини, які негативно впливають на стан дотримання законності в діяльності патрульної поліції, серед яких:

1) передчасний та неякісний відбір кандидатів на вакантні посади в підрозділах патрульної служби. Як і очікувалося, двох місяців інтенсивного навчання не вистачило, щоб випустити висококваліфікованих патрульних на вулиці. Як результат, у деяких ситуаціях патрульні поліцейські просто не знають, як себе вести на місці події і часто звертаються до своїх колег за допомогою;

2) непрозорість застосування системи відбору кадрів на службу до реформованих підрозділів ОВС. Досі однозначно не визначено, за якими критеріями відбираються керівники структурних підрозділів патрульної поліції;

3) виконання службових обов'язків працівниками поліції за «старими схемами». Практика застосування законодавства, що регламентує діяльність поліції, не напрацьована, як наслідок, поліцейські можуть вдаватися до порушення основних принципів діяльності поліції, що є більше характерним для діяльності міліції;

4) соціальна і правова незахищеність працівників поліції. Нова поліція опинилася один на один з проблемами старої системи. Працівники поліції скаржаться на ненормований робочий час без додаткової компенсації, неналежне оснащення необхідними засобами індивідуального захисту та іншими засобами, необхідними для виконання поставлених завдань;

5) сумнівність показників скоєних правопорушень у місцях діяльності патрульної поліції.

Отже, стверджувати про повну реалізацію принципу законності в діяльності патрульної поліції зарано. Однак невтішна корупціогенна ситуація в поліцейському правоохоронному відомстві, непоодинокі факти зловживань, порушень прав людини вимагають вжиття різнопланових заходів, які в комплексі можуть дати бажаний результат.

Бібліографічні посилання

1. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.
2. Забезпечення органами внутрішніх справ міжнародно-правових стандартів прав людини при охороні громадського порядку: у 3-х ч. / відп. ред.: Ю.І. Римаренко, Я.Ю. Кондратьєв, Ю.С. Шемшученко. Ч. 1. Київ, 2001. 460 с.
3. Про затвердження Положення про патрульну службу МВС: наказ МВС України від 2.07.2015 № 796. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0777-15>
4. Собакарь А.О., Сахно А. П. Критерії оцінки діяльності органів публічного управління щодо протидії корупції (на прикладі підрозділів ОВС). *Часопис Академії адвокатури*. 2013. № 1. URL: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/Chaa/2013-1/13saopropdf>
5. Миронюк Р.В. Адміністративні акти поліції у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху: поняття та місце в системі актів органів публічної адміністрації. *Актуальні питання забезпечення публічної безпеки та правопорядку в сучасних умовах: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф.* (Дніпро, 25 листоп. 2016 р.). Дніпро: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2016. С. 40-43.
6. Права людини в діяльності української поліції – 2016: науково-практичне видання / упоряд. та ред. Крапивін Є. О. Київ: Софія-А, 2017 р. 304 с.
7. Салманова О. Ю. Адміністративно-правові засоби забезпечення міліцією безпеки дорожнього руху: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2002. 19 с.
8. Гаркуша А.В. Адміністративно-примусова діяльність підрозділів ДАІ: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Ірпінь, 2004. 212 с.
9. Гуржій Т.О. Адміністративно-правова кваліфікація порушень водіями механічних транспортних засобів правил керування: навч. посіб. Кіровоград: ПОЛІМЕД-Сервіс, 2005. 151 с.
10. Гуржій Т.О. Проблеми адміністративно-правового регулювання адміністративної відповідальності водіїв за порушення правил дорожнього руху. *Безпека дорожнього руху: сучасність та майбутнє: матеріали Всеукраїнської науково-практ. конф.* (м. Донецьк, 24 жовтня 2008 року). Донецьк: ДЮІ ЛДУВС, 2008. 219 с.
11. Оскарження постанов нової патрульної поліції. URL: <http://bragar.org.ua/%D1%86%D0%BA%D0%B0%D0%B2%D0%B5/>
12. Судді скасовують постанови, бо вважають нас зацікавленими, – поліцейський. URL: <https://hromadskeradio.org/programs/prava-lyudyny/suddi-skasovuyut-nashi-postanovy-bo-vvazhayut-nas-zacikavlenymy-policeyskuu>
13. Типові ситуації порушення права. URL: http://www.uapravo.com/hro/text.php?lan=ukr&id=8487&id_book=8480&id_parent=8482
14. Нова патрульна поліція. Ми її втрачаємо? URL: <https://antydot.info/analytics/nova-patrualna-politsiya-jiji-vtrachajemo/>

Надійшла до редакції 10.07.2018

SUMMARY

Mykhaylov V.O. Legality and discipline as an essential condition for the effectiveness of the patrol police. The article describes the state and problems of ensuring the legality and discipline of the activities of the patrol police units. The factors contributing to the complication of the corruption situation in this law enforcement agency are outlined. The lack of documentation of administrative cases, deficiencies in the drafting of protocols and the adoption of resolutions on bringing individuals to justice, violations of constitutional rights of citizens during proceedings in this category is one of the reasons for complaints by individuals to the competent authorities on unprofessional actions of police officers.

The most typical violations in the conduct of a patrol police officer in an administrative offense case are: improper qualification of the violation, incompleteness when indicating the data on the person being brought to administrative liability, inaccuracy in the indication of the essence of the administrative offense, namely - not specified concrete actions of the offender, violation of the requirements to drafting of the protocol in a legible handwriting in the state language, the essence of the administrative offense is not disclosed, namely, the concrete actions of the positions are not indicated person (the report on an administrative offense must contain all the necessary information regarding the unlawful actions or inaction of the person who will ensure their proper qualification and bringing the person to responsibility under the appropriate article of the Code of Ukraine on Administrative Offenses), absence in the protocol of the date, time and place of its completion, violation of the requirements for clarification the person brought to justice, his rights and duties, without indicating the evidence of the commission of an administrative offense

The reasons, which adversely affect the state of observance of legality in the activities of the patrol police, are selected, among them: premature and poor selection of candidates for vacant positions in the units of the patrol service; opacity of the application of the recruitment system to service in reformed units; performance of official duties by police officers for "old schemes"; social and legal insecurity of police officers; doubtfulness of the indicators of committed offenses in the areas of patrol police activity.

It is proved that legality and discipline are an essential condition for the effectiveness of the patrol police.

Keywords: *legality, discipline of patrol police, violation of rights, causes of violations of legality.*

УДК 351.74

Ткаченко Р.О. ©

аспірант

(Донецький юридичний інститут МВС України)

DOI: 10.31733/2078-3566-2018-4-84-89

МЕТОДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЯК ОБ'ЄКТ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ

Стаття присвячена методам адміністративної діяльності Національної поліції як об'єкту громадського контролю. Методи покликані забезпечити такий склад і зміст прийомів, операцій і процедур під час здійснення управлінської діяльності, такий порядок взаємодії людей який міг би забезпечити професійну, організаційно-технічну обґрунтованість рішення з одного боку, а з іншого враховувати би інтереси громадськості та організацій які стосуються його реалізації. Зміст методів побудований на законах і принципах діяльності суб'єкта та об'єкта управління.

Ключові слова: *метод, методи, адміністративна діяльність, Національна поліція, управлінська діяльність, громадськість, громадський контроль, інтереси громадськості.*

Постановка проблеми. Стійкість та збалансованість функціонування механізму державної влади, сформованого за допомогою демократичних процедур, залежить, у тому числі, від наявності у суспільстві сучасних й ефективних інструментів незалежного громадського контролю за діяльністю цього механізму та органів місцевого самоврядування, іншими словами, форм громадського контролю.

Сьогодні актуальність дослідження форм громадського контролю посилюється їх рухливим характером. Формування та розвиток форм громадського контролю залежать від перетворень політичних, соціально-економічних, ідеологічних та інших відносин у суспільстві. Саме тому теорія форм громадського контролю є однією із найбільш динамічних складових у державно-громадській діяльності, яка відображає реальне коло першочергових завдань, що нині постали перед Україною [326, с. 349]. Активізація наукових досліджень з метою визначення тих форм, що адекватні завданням сучасного розвитку та забезпечували б оптимальні шляхи ефективної реалізації громадського контролю, сприятиме прискоренню демократизації суспільного життя.

© Ткаченко Р.О., 2018